

Pedagogická a sociálna akadémia – Pedagógiai és Szociális Akadémia,

Lučenec

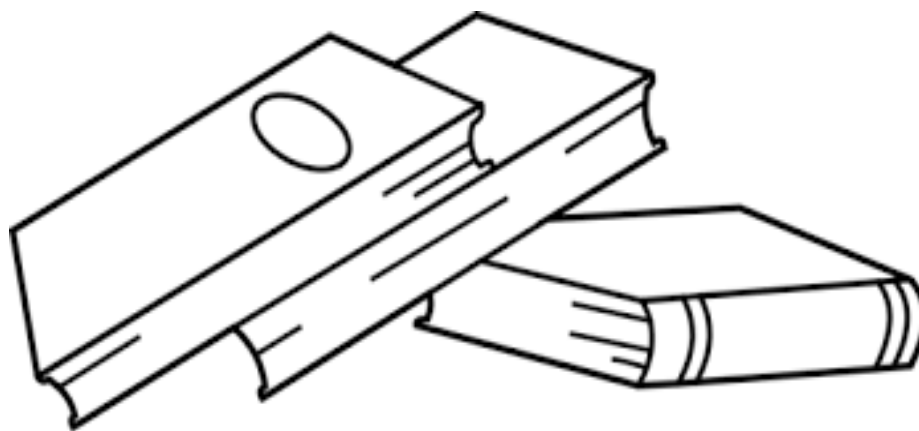
***B. SLANČÍKOVÁ-TIMRAVA***  
***/1867 - 1951/***



***Zborník pôvodnej študentskej literárnej tvorby  
zostavený  
pri príležitosti 150. výročia narodenia spisovateľky***

*Školský rok 2017/2018*

*Básne žiakov ako výsledný produkt maratónu v čítaní  
diel B.Slančíkovej-Timravy  
(Skon Paľa Ročku, Pomocník)*



## *Podoby lásky*

Láska má mnoho podôb-  
niektorá je požehnaním,  
iná zase predchodca chorôb.  
Pravú lásku nerozdelí ani smrť,  
no tú falošnú vycíti aj chrt.

Bol si chudobný, nemal si nič,  
ale ako náhle si si našiel druhú polovičku,  
bolo ti jedno, či ti zlá situácia udrie hlavu o tyčku.

Po dlhšom čase prestali ste si rozumieť,  
preto vašej lásky veľa niet.

A tak si ubližoval mnohým ľuďom,  
nevedel si byť ich ideálom.  
Začali ťa preklínať  
a ich srdcia z tvojej povahy vyschýnať.

Trápi ťa svedomie,  
no už je neskoro brať svoje chyby na vedomie.  
Čas rýchlo plynie, nevieš, ako ďalej,  
preto strácaš nádej.

Vidíš, ako do ovzdušia stúpa iba para zla,  
v nepokoji ti hlava uviazla.  
Všímaš si, ako ťa nenávidia ľudia a aj svet,  
vyzerá to, akoby zvädol kvet.  
City sú zaseknuté v bahne,  
nehrávaš šachy, aj tak stále máš garde,  
kam padneš, keď si už na dne?

Prišiel si na to, čo si v tých ľuďoch mal,  
teraz ťa trápi v srdci žiaľ.  
Krásne to bolo po starom,  
odpusťme si všetci navzájom.  
Odpustenie bolo prijaté,  
ale tvoje telo zobraté.

Ty prežil si si život svoj,  
svoju púť prešiel si, neboj!  
Ak svoje zlé skutky očistil si,  
krvavú riekou žitia vypil si!

Keď poslednýkrát slovo povieš,  
keď poslednýkrát vydýchneš,  
keď poslednýkrát niečo zješ,  
vtedy vieš, že už teraz nežiješ.

*A. Balogová, I.A*

### ***Skon Paľa Ročku***

Láska to bola veľká,  
Paľo, Zuza a ich dieťa.  
Paľa stretlo prekliatie od matky,  
nemyslel si však, že to bude mať také následky.

Zrazu prišli výčitky,  
svedomie ho trápi, čierne vrany d'obú...  
Čaká on na odpustenie od matky.  
Tá odpustí, Paľo skonol...vrany ho už ned'obú.

*V. Ilčíková, I.A*

### ***Človek***

Ak vám niekto ublíži, nezačnite ho nenávidieť,  
pretože z nenávisťi sa ľahko stane to, že toho človeka budete preklínať.

A to nie je dobré...  
Ako čierne kavky vás bude strašiť v snoch  
a cez deň vás bude hrýzť svedomie.  
Neradno sa s tým zahrávať.  
Treba odpúšťať.  
Ak človek odpustí druhému človeku,  
bude ľahšie nielen jemu, ale aj druhým.

*B. Glonská, I.A*



Chlapcov život smrť si vzala,  
dievčina ho milovala.  
Veľmi smelý, mladý chlapec,  
nebál sa on susedkiných oviec.

Naháňal ich po záhrade,  
potom bol však on na rade.  
Žena stará chlapca prekliala,  
no jeho smrť nečakala.  
Susedu trápi zlé svedomie,  
láskavo žiada o odpustenie.  
Nenávidí ju však dievčina,  
lebo práve ona chlapca kliatbou zabila.

*N. Zvarová, I.A*



Chudobný chlapec, bohatá žena,  
rodina dovoliť jej ho nechcela.  
Láska ju však oslepila  
a dom si s ním postavila.  
Šikovná to bola žena, no chlap?  
Ten nestál za veľa.  
Po troch rokoch návšteva,  
Paľova mama k nim nazrela.  
Nevďačný Paľo vyhodil mamu,  
ona od zlosti prekliatie dala mu.

*V. Budínová, I.A*



Každý človek potrebuje od druhých lásku,  
veľakrát sú naše vzťahy ako na vlásku.  
A preto by sme si mali odpúšťať navzájom,  
pomáhať si, či pomôcť vyplatiť podnájom.

Nikomu neželajme nikdy prekliatie a smrť,  
lebo my budeme skôr pod zemou ako taký krt.  
Ani k nepriateľovi netreba cítiť nenávisť,  
len sa treba usmiať naňho a pekne ho obísť.

Chceme mať všetci svedomie čisté,  
ale aj na to treba mať hlavičky bystré.

*K. Matiašová, I.A*



Keď láska začína a nikdy neskončí,  
prekliatie je zbabelosť slabých ľudí  
a čierne kavky ti v snoch chodia zožierať svedomie.  
Nie, to nie je tá nenávisť,  
to je to, čo si žiada odpustenie,  
keď ti klope smrť na dvere, odpusť zbabelým!  
Nestojí ti to za to, ver mi,  
láska nikdy nevyhasne, tak zlož z pliec tú ťarchu  
a nikdy nikomu nedovoľ,  
aby ťa súdil niekto, kto nemá na to právo...  
... lebo to môže len ten najvyšší.

*K. Mišíková, I.A*



Keď ma hryzie svedomie,  
beriem to na vedomie.  
Prekliatie tiež na mňa čiha,  
nepomôže žiadna víla.  
Pomôže mi trošku lásky,  
z nenávisťi mávam triašky.  
Odpustenie dávam z lásky,  
nenávidím ľudské masky.

*K. Klagová, I.A*



Láska, láska, znejú tie slová,  
až sa mi z toho krúti hlava dookola.  
To svedomie ti nedá spať,  
ako si ma chcel s inou oklamať.  
Láska moja, vravíš mi,  
no ja už neverím ti.  
Sklamal si ma, to dobre vieš,  
o odpustenie teraz bojuješ.  
Môj rozum mi našepkáva,  
aby som s tebou skoncovala.  
V myšlienkach ťa preklínam  
a pritom si slzy z očí utieram.  
Krváca mi srdce, zoviera hrud',  
len ty, šuhajček, s inou šťastný buď.

Chcem milovať a byť milovaná,  
na novú lásku som už odhodlaná.  
Nechcem viac cítiť sklamanie, bolesť a trápenie,  
nechcem viac zažiť to sklamanie.  
Život bez lásky smutný je.  
Milujem život a chcem radšej šťastná žiť,  
ako pre nehodnú lásku smrť voliť.

*M. Hospodárová, I.A*

### *Odpustenie*

Nenávisť a láska za ruky chodia,  
životom sa spolu brodia.  
Prišlo to náhle nečakane,  
postretla ho choroba, potreboval odpustenie.

Matka naňho kliatbu uvalila,  
syna na smrť pripravila.  
Paľa svedomie žralo,  
kým sa mu odpustenia nedostalo.

*S. Fašangová, I.A*



Prekliala ma vlastná mama,  
keď nechcela bývať sama.  
Nechcel som to tak,  
teraz ten môj čas letí ako vlak.  
Svedomie mi nedá spávať,  
mal som sa k nej lepšie správať.  
V mojej matke nenávisť vrela,  
ku smrteľnej posteli mi prísť nechcela.  
A teraz o odpustenie žiadam,  
v poslednom momente matke do náručia padám.  
Zrazu každý plakal,  
i keď moju smrť čakal.  
A zazvonil zvon,  
nastal Paľov skon.

*V. Schvarcová, I.A*

## **Pýtam sa**

Tak, láska, vrav, ľúbiš ma?  
Ja pýtam sa ťa znova.  
Vo svojom srdci či svedomí  
len ťažko hľadám slová.  
Keď povieš mi nie,  
čaká ťa prekliatie,  
ach, prečo tak chladné  
je tvoje objatie?  
Vtom pozriem do tvojich očí,  
iskrička v nich zrazu vzplanie  
a moje srdce cíti,  
že ešte nie je všetko márne.  
Chcem a viem odpustiť ti,  
ak povieš tie kruté slová,  
ja ľubiť budem ťa do smrti  
teraz, vždy a znova.

*M. Strehovská, I.A*

## **Skon Paľa Ročku**

Hryzie ma svedomie,  
spravil som to, čo ešte nikto nie...  
Snád' dopriala mi preto matka prekliatie,  
vykonal som hriech a budem trestaný...  
Rečou mojej drahej ženy prosím matku o odpustenie...  
Nech pominú sny nekonečné, nech obíde ma smrť.  
Možno pomínie sa nenávisť a zlo bude minulosť  
a moju dušu boľavú nech modlitba objíma...

*T. Holeková, I.A*

## **Skon**

Nenávisť, čo vo mne drieme.  
Stojím a šepkám, ako ťa ľúbim.  
Odpusť mi moje hriechy,  
s láskou snívam o tebe,  
ale prekliate vo mne je.  
Vrany k vranám sadajú  
a d'obú ma až na kosť.



Svedomie ma ťaží ako hrob,  
smrť prichádza ako hosť.

*S. Gáfriková, I.A*

### **Skony**

Nenávisť nám púta ruky,  
svedomie d'obe sť'a čierne kavky.  
Srdce roztrhá na dve polky a vyženie ho von,  
keď kliatba nás zahatí, nastane skon.  
Spánok pokojný, kým vrana nepreletí,  
výčitky prebudí, chyby odpustí.  
Láska často zhodí ť'a zo schodov,  
veď ona je príčinou tých všetkých skonov.

Stále myslím len na teba,  
aká bola naša prvá spoločná večera,  
ako si ma držal za ruku  
a dal si mi prvú pusu.

Zalúbila som sa až po uši  
a ty si prirástol k mojej duši.  
Všetku lásku by som ti dala  
a za všetok čas s tebou som bola veľmi rada.

Teraz už sklamaná sa zamýšľam,  
ako dať životu bez teba význam.  
Neviem, či to pôjde,  
no držím ti palce, nech ti v živote všetko vyjde.

*K. Kelementová, I.A*



Výčitky Paľa veľmi trápili,  
že on ukrivdil svojej materi.  
Kde on rozum dal,  
keď mamu zo schodov strkal?  
A na smrteľnej posteli došlo mu to odrazu,  
keď ho vrany bodali do srdca pre zradu.  
Ľutoval on svoje činy,  
no už pozde bolo pre materine vyplakané slzy.

*P. Igová, I.A*



Stretli sa raz dvaja mladí ľudia, životnou cestou spolu chceli putovať,  
mysleli si, že to nebudú ľutovať.  
Paľo chudobný, Zuza bohatá,  
rodičia v nezhode, láska ostnatá.  
Veru Zuzka šikovná bola. A Paľo? Nuž spravil toho málo.  
Najlepšie sa mu v posteli spalo a celý deň vylihávalo.  
3 roky ako voda ubehli  
a Paľovu mamu pred ich dom nohy doviedli.  
Mama za nimi šla,  
aby pokoj v duši našla.  
No namiesto toho ju jej syn sotil,  
a tak si u jeho mamy prekliatie vyslúžil.  
Rakovinu dostal on  
a o čiernych vranách prisnil sa mu skon.  
Svedomie mu nedalo,  
a tak to jeho manželku až za farárom dohnalo.  
Odpustenie mu on dal,  
no Paľo ešte mamu vidieť mal.  
Najskôr prísť nechcela,  
no potom pre synovu smrť trpela....

*S. Hedvigyová, I.A*



Vždy, keď slnko zapadne, viem,  
že som k smrti bližšie o deň.  
Je to strašne blbý pocit,  
myslím na to vo dne v noci.  
Zrejme je to nejakou kliatbou,  
stále cítim smrtku za mnou.  
Bojím sa, lebo neviem,  
či tie výčitky svedomia,  
keď v hrobe budem,  
aspoň vtedy prebolia.

*N. Demjénová, I.A*



Paľo chudobný bol,  
Zuzu si rýchlo uchmatol.  
Rodičia jej ho zakázali,  
Zuzu preto vydedili.  
Zuzana šikovná bola,  
s Paľom si dom postavila.  
Po troch rokoch Paľa matka navštívila,  
no tým ho nepotešila.  
Miesto objatia ju kruto sotil,  
matku tým k prekliatiu donútil.  
Muž necítil žiadnu vinu,  
kým mu nezistili rakovinu.  
Celé telo mu žerú čierne vrany,  
lebo svedomie bolo čisté iba z jednej strany.  
Zuzu poslal po matku  
zrušiť jej zlú kliatbu.  
Za to, čo jej urobil,  
si ísť do neba nezaslúžil.  
Preto ho tak znenávidela.  
No nakoniec ju jeho choroba presvedčila,  
aby svojmu synovi odpustila.

*Ž. Farkašová, I.A*



Timravina malebná tvorbička  
nám vryje slová do srdiečka.  
Dievča z Ábelovej a Polichna,  
sa prerylo do sveta.

Sonda do duše človeka,  
to bola jej „finta“.  
Srdiečko plné lásky,  
ale celý život bez lásky.

Profesia poštárky jej nesadla,  
ale prózy a básne písala.  
Timrava a jej diela  
zobrazovali dušu človeka.

Sedliaci a dedinská menšina  
boli ako ovce bez košiara.  
Ukrot' mysle rozzúrené,  
ved' naša vlasť ešte žije.

*K. Šašváryová, III.A*

***Božena Slančíková-Timrava***

Ábelová, Polichno jej domov boli,  
v Lučenci ju poslednýkrát uvideli.  
Realistka ona bola,  
život ľudí opísala.  
Aký život oni mali,  
spoznali sa v tom i sami.

Pomocník raz ku ním prišiel,  
dobrý nápad z toho vzišiel.  
Nápad na jej nový príbeh  
plný lásky, snov i túžieb.

Pred sebou už videla princa  
dokonalého ako minca.  
S havraními očami i vlasmi,  
s nekonečnými jeho jasmi.  
Pred dverami on mal stáť,  
myslieť naňho nevedela prestať.  
Princ najskôr meškať mal,  
až neskôr on tam stál.

Odísť on však musel,  
omámilo to jej myseľ.  
Obaja sa zaľúbili do seba,  
avšak snažili sa žiť aj bez seba.  
Nakoniec sa milý vracia,  
navždy spojili sa ich srdcia.  
Tá krásna dievčina mladá,  
v smútku bezdetná a stále sama.

Ťapákovci, najznámejšie dielo je,  
ako odraz ľudu slávu prinieslo jej.  
Opísala tam vlastnú rodinu,  
no priznávať nemohla sa ku tomu.

Diela perom všetky spísala  
a na papier pocity vyliala.  
*A tak ona, teta drahá,  
v našich srdciach navždy zachovaná.*

*Z. Majorošová, D.Hriňová, V. Kékešiová, R. Budáčová; III.A*

### *Pomocník*

Tatuško veľmi starý je,  
list napísať potrebuje.  
Svojho priateľa v ňom o pomoc prosí,  
aby poslal syna, ktorý v krvi učiteľstvo nosí.  
Nevládze už deti učiť  
a dcéru o to nechce prosiť.  
Jeho pomocníkom mal byť  
a o dva týždne mal prísť.

Dva týždne prešli  
a pomocník s otcom neprišli.  
Dcéra vyslaná do školy bola,  
aby deti zatiaľ ona učila.  
Autoritu však žiadnu nemala,  
s boľavými rukami domov chodila.

Večer konečne s očakávaním prišli  
a dcére zaľúbené slová na um zišli.  
Po zapálení svetla hrôza nastala,  
Ivanova tvár pre ňu žiariť prestala.  
Dcéra sa s ním dlho nerozprávala,  
pretože sa o neho vôbec nezaujímal.

Po pár dňoch prišla návšteva,  
na Ivana sa tešila.  
On však divný chlapec bol,  
za dievkami ani očkom nepohol.  
Iba na dcéru sa pozeral,  
keď sa zapýrila, víťazne odpochoval.

Večer priateľka sa dcéry pýta,  
či do Ivana zamilovanosť nie je skrytá.  
Dcéra všetko popiera  
a Ivan usilovne načúva.

Odvážne k oknu podíde,  
povie pár slov a urazene odíde.  
Znovu sa spolu nerozprávajú,  
priam sa jeden druhému vyhýbajú.  
Dcéra premrznutá sa z kostola vracala,  
k peci sa ladne usadila.  
Zrazu Ivan z izby vyšiel  
a ku dcére pomaly prišiel.  
Jej ruky do svojich vzal  
a jemne na ne dýchal, aby ich zohrial.  
Ona s úžasom a láskou naňho hľadela  
a od neho opätovaný pohľad dostala.

Prišiel večer a s ním hostina,  
dcéra už nebola prioritou Ivana.  
Na Ivana opät' ani nepozrela,  
tvrdá ako skala ostat' chcela.  
No on začínal si niečo uvedomovať  
a lásku jej nenápadne prejavovať.

No Ivan zrazu od nej odchádza,  
ona o lásku prichádza.  
V škole znova je,  
autoritu tatuško svoju dopraje.

Jedného dňa žiak Ivana spomenie  
a ona od zlosti za ním smeruje.  
Pred tabuľu ho pošle hneď,  
no keď si kl'akne, tak uvidí Ivana prejsť.  
Rýchlo sa snaží niečo vymyslieť,  
aby ju v najlepšom svetle mohol vidieť.

Večer domov príde celá nervózna,  
Ivana krásne odetého spozná.  
On o ruku pýtať ju prišiel,  
so zlomeným srdcom však odišiel.

Dcéra smutná na most sa vyberie,  
kde Ivana spozoruje.  
Nakoniec manželským párom sa stanú  
a láskou srdcia v ich dome planú.

*K. Chmelová, III.A*



Božena sa volala,  
pomocníka čakala.  
Čakala ho vo dne, v noci,  
kedy jej bude na pomoci.

Prišiel šuhaj, mladý Samaš,  
nebola tak nadšená až.  
Najsamprv však nezdal sa jej,  
napokon však oddal sa jej.

Ako dve holubičky  
chodili si za ručičky...

*L. Svinčiaková, M. Kršáková; III.A*

### *Naša Timrava*

Božena Slančíková-Timrava,  
tak sa známa prozaička volala.  
Hlavný motív básní bola  
láska ľudí, zmätky dvora.  
Dedinský život rada mala,  
v periodikách o ňom písavala.  
Neskôr prišli knižné diela,  
ďalej krásne príbehy jej vychádzali z pera.  
Teta z Polichna to bola,  
čo novelu Pomocník vytvorila.  
Ivan Šomoš sa on volal,  
dcére učiteľa on nezaimponoval.  
V izbici sa oni stretli,  
ruky láskou sa im pretli.  
Pohľady sa zaraz stretli  
a oči im láskou blesli.  
Slečna hneď aj pochopila,  
že sa veľmi pomýlila.  
Dni idú hladko a pekne,  
aj keď vzdor u slečny občas skrsne.  
Muž má pohľad flegmatický vždy  
a stále zvíťazí, už naveky.

*L. Vološčuková, P. Farkašová; III.A*

### *Pomocník*

Celé dni na neho čaká,  
v triede ako učiteľka maká.  
Keď sa Somoš objavil,  
čas sa pre ňu zastavil.  
Pekného ona čakala,  
no špatného dostala.  
Kebyže len nepekný,  
ešte je aj povrchný.  
Pri jej rečiach stále zíva,  
i keď sa naňho Esta díva.  
Tá priateľku ľutuje,  
veď ona svojho miluje!  
Ivan pomaly ožíval,  
no slečnu si nezískal.  
Keď Somoša pošlú preč,  
ožije v nej láska hneď.  
Nepočúvol- odišiel,  
ale lásku nenašiel.  
Až napokon našu slečnu  
zobral si on za nevestu.  
Všetci sa tešili,  
v Chmeľove spolu žili.

*K. Albertová, III.A*



Ábelová, Polichno dediny sú,  
čo veľa poznatkov prinesú.  
Božena Slančíková v nich bývala,  
neskôr pseudonym Timrava dostala.  
Svoju tvorbu písať začala  
a nikdy to s ňou nevzdala.  
Keby iné možnosti mala,  
vo svete by sa známou stala.  
Napriek tomu, TU úspešná bola,  
svoju tvorbu milovala a len pre ňu žila.

*B. Nosáľová, A. Kelemenová, D. Nociarová, A. Findrová; III.A*



## **Timrava**

V Polichne v žiare hviezd  
zrodila sa žena žien.  
Jej čaro snád' všetkých zmorí,  
hlavne mužské srdce za ňou horí.  
To, čo ona v srdci skrýva,  
do kníh s veľkou láskou vrýva.  
Jej príbehy majú zvláštne čaro,  
čítava ich celý národ.  
Aj keď iné sny mávala,  
papieru a peru verná ostala.  
Hoci deti nemala,  
o druhých sa starala,  
lásku im vždy dávala,  
príbehy im čítala.  
Pri sviečkach tie slávne texty písala,  
lásku navôkol rozdávala,  
až kým jej duša v nebi neostala.

*M. Pašková, D. Ďurianová, K. Kelemenová, K. Barčíková; III.A*

## **Timrava**

Timrava je stará pani,  
rada píše, rada varí.  
Spisovateľka to dobrá je,  
veľa ona pracuje.  
Knihy píše jedna báseň,  
pokiaľ sviečka v tme nezhasne.  
Je to dobrá osoba,  
ľuďom rada pomáha.  
Vždy si nájde cestu ku knihe,  
je to jej životný prídel.  
Tvorba, tá ju robí šťastnou,  
vždy príde s novou básňou.  
Novú báseň začína o láske svojho života,  
nemohla byť naplnená, z druhej strany zhasína.  
Boženka sa v slzách utápa,  
no pomocník ju neláka.  
  
Už zosnulá síce Božka,  
v Polichne je po nej soška.

*Ch.Matrtajová, S.Pušková; III.A*

*Zážitky z literárno-poznávacej exkurzie  
Po stopách Timravy vo veršoch*



### *Po stopách Timravy*

Polichno, to je rodná dedina,  
tam vyrastala naša milá Božena.  
Písala tam krásne diela,  
dnes ich s nami všetky zdieľa.

Do kostola sme tam išli,  
no studničku sme, bohužiaľ, obišli.  
Cieľ sme mali celkom jasný,  
tak náhlili sme sa domov ako besní.

*M. Bariaková, L. Bártková, D. Lacková, L. Maďarová; II.A*



Cestu do Polichna sme zvládli,  
úspech to však nebol žiadny.  
Zostali sme trošku sklamaní,  
keď sme žiadny signál nemali.

Milý starosta nás srdečne privítal,  
do rodného domu Timravy nás uvítal.  
Ábelovú, Polichno sme prešli,  
ale slávnú studničku sme nenašli.

Celá prehliadka bola pekná,  
lenže chýbala tomu malá krčma.  
Ťapákovci nás prijať nechceli,  
lebo otváracie hodiny ešte nemali.

Všetko bolo pekné, avšak,  
pravidla „raz a dost“ sa držíme!

*A. Krnáčová, II.A*

## *Timrava*

Polichno, to je jej otčina,  
kde sa celý jej život začína.

Priveľa diel napísala:  
Bez hrdosti, Tá zem vábna, Príde čas...  
aj s románmi sa zabávala,  
veď doteraz raduje aj nás.

Jedna škola lučenská  
po nej meno dostala,  
ona sama už dávno, dávno  
to na staré kolená schválila.

Keď už všetko o nej vieme,  
do seba zavretí otvárame dvere  
na ďalšie výlety v neistom smere.

*L. Adamiková, M. Uhríková, A. Dirbáková; II.A*



Po Timravinej cestičke sme sa vybrali,  
bez signálu na mobile sme ostali.  
Ostávalo nám jediné - dávať pozor,  
lebo sme mali silný dozor.

Prechádzať sa po dedine a fotografovať pamiatky,  
prídeme tam možno pozrieť aj cez sviatky.  
Krčmy tam otvárajú raz za dva týždne,  
asi veľa alkoholu nemizne.  
Videli sme, ako Timrava žila,  
dozvedieť sa všetko o nej bola sila.  
Videli sme krásne kroje,  
táto exkurzia pohladila srdiečko moje.

*L. Kučerová, A. Úradníková; II.A*

### *Pred rokmi...*

Pred mnohými rokmi, kdesi v Polichne,  
narodila sa Timrava, v evanjelickej rodine.  
Ju a jej súrodencov učil farár - vlastný otec,  
no zaujímavostiam ešte stále nie je koniec.

Umelecké meno, ktoré zvolila si neskôr,  
pochádza od studne, neďaleko od hôr.  
Ale ako to už kedysi bývalo,  
Timrave predsa len niečo chýbalo.

Domácou prácou strávila zo života veľkú časť,  
napriek tomu láska k písaniu neprestávala v nej rásť.  
Aj keď ľuďom svojou tvorbou veľa dala,  
smutnou správou je, že sa nikdy nevydala.

Svoj život začala na ceste novej,  
po odchode z Polichna do Ábelovej.  
Ako jej otec – jej brat farárom sa stal,  
v kostole, kde Kubáni obraz maľoval.

Ako je známe z rôznych zdrojov,  
Timrava ušila množstvo krojov.  
Vrátane krojov jej dom ukrýval aj krásy iné,  
vysoké a opracované dubové skrine.

Známa kuchárka, cukrárka, opatrovatel'ka detí,  
možno až potom si uvedomila, ako ten čas letí.  
Nemyslím, že by jej zišlo na um,  
že raz vznikne aj jej múzeum.

Nijaký výmysel, nijaká lešť,  
že vznikol rodinný časopis *Ratolesť*.  
Na záver by som dodať mala,  
že tá jej tvorba za niečo stála.

*D. Knechtová, V. Bystrianska; III.B*



V dedinskom prostredí vyrastala,  
pričom danú dobu ostro kritizovala.  
Vojna, bieda a starosti,  
to boli dôvody, pre ktoré cítila pocit nespravodlivosti.  
Aj keď veľa neprajníkov mala,  
slávna spisovateľka sa z nej stala.  
Nesmriteľné diela vytvorila,  
k známym osobnostiam sa tým zaradila.

*L. Duchoňová, III.B*

### *Výlet*

Na výlet sme všetci išli,  
na Polichne sme sa zišli.  
V dome sa nám veľmi páčilo,  
fotiť sa nám prestať nechcelo.  
Potom nás zobrali do kostola,  
kde naša Boženka krstená bola.  
Boli sme tiež v Ábelovej,  
kde sme išli do Matice slovenskej.

*M. Oláhová, D. Pivarčiová, K. Varádyová; III.B*

### *Spomienka*

Do autobusu sa valíme,  
na Polichno a Ábelovú sa tešíme.  
V autobuse sedíme,  
na prírodu hľadáme.  
Polichno už vidíme  
a obec už zdravíme.

Peknú faru to tam majú,  
z oboch strán ju lípy objímajú.  
Prvé, čo sme spravili,  
do domu Timravy sme sa vlúdili.

Obývačka, kuchynka,  
vidno, že tam bývala dobrá rodinka.

Staré veci, čo po nej ostali,  
naše oči s nadšením obdivovali.  
Števká na mňa z diaľky kričí:  
„Odfot' ma, Veronka, pri tejto chyži!“  
Keď sme z domu odchádzali,  
všetci sme sa podpísali  
a s rodiskom Timravy sme sa rozlúčili.  
Na ceste domov sme sa nenudili,  
chlapci nám dlhú chvíľu folklórom spestrili.  
Všetci sme sa dobre mali  
a na Boženu Slančíkovú -Timravu sme si v dobrom zaspomínali.

*V. Benčíková, III.B*

### ***Po stopách Timravy***

Na výlet sme sa vybrali,  
život našej Boženky lepšie spoznali.  
Po jej dome sa prechádzali,  
každý kútik poriadne preskúmali.

Nazreli sme do skrine,  
či tam šaty nájdeme.  
Potom šup do kostola,  
v ktorom bola krstená.

Neďaleká škola  
už zavretá bola.  
Teraz je tam knižnica  
-múdrost' veľká v policiach.

Polichno a Ábelová,  
tam si talent rozvíjala ona.  
Timravina studnička tam dodnes pramení,  
ak sa k nej raz zatúlame, čistou vodou nás obdarí.

*T.Haninčíková, K.Hanová, F.Slížiková, V.Kubániová; II.A*



Do Polichna sme sa vybrali,  
aby sme Timravu lepšie spoznali.  
Navštívili sme jej rodný dom,  
páčilo sa každému v ňom.

Ábelovú sme tiež pochodili  
aj dom brata Bohuslava sme navštívili.  
Písala ona niekedy aj básne,  
ale aj od iných dostávala krásne.

*D. Valentíny, S. Vanzalová, E. Csomósová; II.B*



Timrava je osobnosť známa,  
keď sa pozriem na jej obraz,  
žiari z nej pokoj, vernosť a sláva.  
Písala ona rôzne diela,  
pod jabloňou, pod lipou niekedy aj bdela.

Krásny rodný dom ona má,  
každý, kto ho navštívi, sa v ňom dobre má.  
Timravu si vážiť treba,  
spravila ona pre nás veľa.

*Z. Kapičáková, S. Veselková, Kováčová, P. Babiaková; II.B*



Timravina studnička  
bola veľmi maličká.  
Pod ňou ona sedela,  
svoje diela skladala.

Každá myšlienka iná bola,  
kúsok zo seba do nich dala.  
Detičky opatrovať sa dala,  
lásku svoju k nim preukázala.

*V. Sojková, T. Gažúrová, N. Ragačová, D. Mirgová; II.B*





Exkurzia v plnom prúde,  
dnes veľká sranda bude.  
Timrava nás sprevádzala,  
do života rady dala.

Polichno a Ábelová, sú to malé dedinky,  
ale Timravin život nám objasnili.  
Pri čistučkej studničke písala,  
krásne dielo nám zanechala.

*P. Halák, II. B*



Videli sme pamätný dom,  
Timrava žila v ňom.  
Pekné diela tam písala,  
v posteli zaspávala.

Osobnosť to bola veľká,  
v tej dobe nebola žiadna telka.  
Preto všetci čítali,  
na jej nové diela sa tešili.

*I. Kelemenová, N. Csóriová, N. Tózsza, R. Varga; II. B*



Timraváról

Elmentünk egy szép vidékre,  
Nem más, mint Ábelová volt a neve.  
Megtudtunk mindent Timraváról,  
A kedvenc falusi témáiról.

Utánna Polichnói házát láttuk,  
Itt is mindent megcsodáltunk.  
A mai napon az életéről sokat tanultunk,  
Érettségig reméljük, ezt a témát húzzuk.

*II. D*

**Názov: B.Slančíková-Timrava** (*zborník pôvodnej študentskej literárnej tvorby zostavený pri príležitosti 150. výročia narodenia spisovateľky*)

**Zodpovedný redaktor:** Mgr. Eva Štefancová

**Jazyková úprava:** Mgr. Eva Štefancová

**Prispievatelia:** študenti I.A, II.A, II.B, II.D, III.A, III.B

**Rok vydania:** 2017-11-30

**Rozsah:** 27 strán

**Pre vnútornú potrebu PaSA v Lučenci**

